

Arrest

**nr. 153 217 van 24 september 2015
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 9 april 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 maart 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juli 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VANDERMEERSCH loco advocaat S. SAROLEA en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 10 september 2012 en heeft zich diezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 9 juli 2013 en 25 november 2014.

1.3. Op 6 maart 2015 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, die de Tunesische nationaliteit bezit en afkomstig bent van Msaken in Tunesië, verklaart niet politiek actief te zijn geweest in uw land van herkomst. Ook uw familie zou geen politieke activiteiten ontplooiën in Tunesië. In 1999 zou u zijn gehuwd met A.(...) G.(...), een Tunesiër afkomstig van Msaken. Uw vader zou u op jonge leeftijd onder dwang hebben uitgehuwelijkt. U zou met uw echtgenoot in Msaken hebben gewoond. Uw echtgenoot zou niet politiek actief zijn en als distributeur werken in een voedingsbedrijf van zijn oom. Uzelf zou nooit hebben gewerkt in Tunesië. Sinds uw huwelijk zou u door uw echtgenoot slecht zijn behandeld en mishandeld. U zou geen steun hebben gevonden bij uw familie. U zou zijn verplicht bij uw echtgenoot te blijven. Door de stress in uw huwelijk zou u bij uw twee eerste zwangerschappen een miskraam hebben gehad. Nadat u en uw echtgenoot een vruchtbaarheidsbehandeling in een ziekenhuis hadden ondergaan zou u zwanger zijn geraakt van uw eerste dochter, M.(...)k. Kort hierna zou u zwanger zijn geworden van uw tweede dochter, M.(...). Omdat u ongelukkig was in uw huwelijk zou u deze zwangerschap hebben willen afbreken. U zou u hiervoor hebben aangemeld in een abortuskliniek in de stad Soussa. Omdat u nog maar een kind had, zou de kliniek u geen abortus hebben toegestaan. Na de geboorte van M.(...) zouden de mishandelingen en slagen door uw echtgenoot niet zijn gestopt. Toen uw dochter drie à vier jaar oud was zou u uw echtgenoot gevraagd hebben van u te scheiden. Deze zou geweigerd hebben. Een jaar voor uw vertrek uit Tunesië op 6 september 2012 zou u klacht hebben neergelegd bij de politie tegen uw echtgenoot omwille van het huiselijk geweld. U zou er ook de echtscheiding hebben aangevraagd. Nadat de bevoegde officier de naam van uw echtgenoot hoorde zou hij u hebben aangeraden uw klacht in te trekken en geen scheiding aan te vragen, dit omdat uw schoonbroer rechter is in de rechtbank van Soussa en zijn invloed zal aanwenden om u tegen te werken. Sindsdien zou u zich niet meer tot de politie of het gerecht hebben gewend. Na dertien jaar huwelijk zou u vermoed zijn geraakt van de stress en het huiselijk geweld niet langer meer hebben kunnen ondergaan. Begin september 2012 zou u na een ruzie weer zijn geslagen en mishandeld door uw echtgenoot. Deze laatste zou met uw oudste dochter M.(...)k uit het huis zijn vertrokken. U zou van de gelegenheid gebruik hebben gemaakt om met uw jongste dochter M.(...) naar het huis van uw vriendin te vluchten die in Msaken woont nabij de regio Bourjin. U zou vier dagen met uw dochter bij haar zijn ondergedoken en niet meer naar uw echtelijke woning zijn teruggekeerd. Uw vriendin zou u in contact hebben gebracht met een smokkelaar. Hij zou u bij uw vriendin thuis hebben opgehaald en u en uw dochter M.(...) naar de zeehaven van Tunis hebben gebracht. Uw Tunesisch paspoort en deze van M.(...) zouden toevallig in uw handtas hebben gezeten toen u uw echtelijke woning zou hebben verlaten. U zou vanuit de zeehaven van Tunis met vervalste paspoorten geregeld door de smokkelaar een boot naar Italië hebben genomen. Vervolgens zou de smokkelaar jullie naar Frankrijk en verder naar België hebben overgebracht. U vroeg op 10 september 2012 asiel aan bij de Belgische asielinstanties.

Na uw vertrek uit Tunesië zou uw echtgenoot bij de rechtbank in Tunesië klacht tegen u hebben neergelegd omdat u de echtelijke woonst had verlaten en met de beschuldiging dat u een van zijn dochters heeft ontvoerd. U zou twee weken voor uw eerste gehoor voor het CGVS op 9 juli 2013 in de Tunesische ambassade in België uw geboorteakte hebben opgevraagd om na te gaan of uw echtgenoot van u is gescheiden. Uit de akte is gebleken dat u nog gehuwd was.

In december 2013 bezorgde uw advocaat aan het CGVS een klachtbrief van u met een proces-verbaal opgesteld door de politie Montgomery in Brussel dd. 20 november 2013. Uit uw verklaringen voor de politie blijkt dat u na vijf maanden verblijf in het opvangcentrum Klein Kasteeltje (waar u sinds 14 september 2012 verbleef) S.(...)A.(...), een landgenoot, heeft leren kennen. Hij zou u naar zijn hotelkamer hebben gelokt, u onder verdoving hebben verkracht en hiervan opnames hebben gemaakt met zijn mobiele telefoon. Nadat u terug nuchter werd zou hij ermee gedreigd hebben de opnames op cd te zetten en naar uw familie binnen en buiten Tunesië te versturen indien u weigert nog seks met hem te hebben. U zou hierdoor geen andere keuze hebben gehad dan uw (seksuele) relatie met deze man verder te zetten. Nadat u zwanger zou zijn geraakt zou hij u onder druk hebben gezet om een abortus te plegen. Op 24 april 2013 zou u in een ziekenhuis in Brussel een abortus hebben ondergaan. In oktober 2013 verhuisde u naar het opvangcentrum ‘Centre d’Accueil de Pétilon’. Hierna zou u het contact met S.(...)A.(...) hebben verbroken. S.(...)A.(...) zou hierna de controversiële cd van uw verkrachting naar uw ex-man en familie in en buiten Tunesië hebben verstuurd. Hij zou uw reputatie ook hebben beklad op uw Facebook-account door hierop intieme foto’s van u en hem alsook medische documenten van uw abortus in België te plaatsen. Op basis van dit materiaal zou uw familie in Tunesië u hebben verstoten. Uw ex-man zou de ontvangen cd voor de rechter in Tunesië hebben voorgelegd. Hierdoor zou de rechter uw echtscheiding hebben uitgesproken op grond van overspel.

Bij uw tweede gehoor voor het CGVS legde u een recentere geboorteakte neer afgeleverd in augustus 2013 door de Tunesische autoriteiten. Uw zus zou u dit document per post vanuit Tunesië hebben verstuurd. Uit de akte blijkt dat de rechtbank in Tunesië op 5 februari 2013 in uw afwezigheid de echtscheiding heeft uitgesproken.

U verklaart thans niet naar Tunesië te kunnen terugkeren uit vrees vermoord te zullen worden door uw familie vanwege aantasting van de familie-eer nadat uw familie kennis heeft genomen van uw seksuele relatie met een vreemde man. U vreest bij terugkeer hierdoor ook door de Tunesische autoriteiten te zullen worden opgesloten in de gevangenissen.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag heeft u volgende documenten voorgelegd: originelen van paspoort van u d.d. 21/8/2011 en dochter M.(...) d.d. 7/9/2011, uw familieboekje, geboorteakte d.d.16/8/2013, geboorteakte d.d. 19/6/2013, medische attesten België d.d. 8/11/2013, d.d.4/7/2013, psychologisch attest d.d.26/6/2013, en kopies van uw identiteitskaart, proces-verbaal d.d.20/11/2013 (politie Etterbeek).

B. Motivering

Er dient door het CGVS te worden opgemerkt dat aan u de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden toegekend en dit omwille van de volgende redenen.

Vooreerst dient opgemerkt dat er twijfels zijn gerezen met betrekking tot de geloofwaardigheid van de omstandigheden van uw huwelijk in Tunesië. Zo moet worden opgemerkt dat u incoherente verklaringen heeft afgelegd over de leeftijd waarop u, zoals u zelf aangeeft, zijn uitgehuwelijkt door uw vader. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor voor het CGVS dat uw vader u op de leeftijd van 16 jaar onder dwang zou hebben uitgehuwelijkt. Hij zou door omkoping uw leeftijd hebben verhoogd tot 17 jaar opdat u conform de wettelijke minimumleeftijd in Tunesië zou kunnen huwen (CGVS, eerste gehoor, p. 4). Gedurende uw tweede gehoor beweerde u geheel anders op uw werkelijke meerderjarige leeftijd van 18 jaar te zijn gehuwd (CGVS, tweede gehoor, p. 3). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u echter dat u in juli 1999 gehuwd bent, met andere woorden toen u reeds 20 was (DVZ verklaring 14).

Vervolgens dient aangestipt dat u met betrekking tot de vermeende slechte behandeling en mishandelingen door uw echtgenoot gedurende uw asielpprocedure tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd.

Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor voor het CGVS dat u door uw ongelukkige huwelijk uw zwangerschap van uw tweede dochter M.(...) wilde verbreken. U zou zich hiervoor hebben aangemeld in het ziekenhuis 'al Gazama' in de stad Soussa. Het ziekenhuis zou de abortus niet hebben toegestaan (CGVS, eerste gehoor, p. 5). Gedurende uw tweede gehoor beweerde u geheel anders in het 'al Stahjali' (spoed) ziekenhuis in Msaken de abortus te hebben aangevraagd. Gevraagd of dit in Msaken en niet in Soussa ligt, verklaart u plots ook in een ziekenhuis in Soussa een abortus te hebben aangevraagd. Gevraagd naar de naam van dit ziekenhuis in Soussa gaf u een echter geheel andere naam vergeleken met uw eerste gehoor, namelijk 'Sahloul' in plaats van 'al Gazama' (CGVS, tweede gehoor, p. 4).

Daarnaast moet worden vastgesteld dat u, hoewel u verklaart dat u nooit alleen buiten mocht van uw echtgenoot (CGVS eerste gehoor p.7), nochtans talrijke mogelijkheden opgeeft waarbij u alleen het huis kon verlaten. Zo verklaart u uw kinderen naar school te brengen, zo kon u alleen naar de kruidenier gaan en blijkt dat u ook alleen naar een vriendin kon gaan waarvan uw echtgenoot niet wist waar ze woonde (CGVS eerste gehoor p.10). Vervolgens legde u nog onsamenhangende verklaringen af over wat u wel of niet alleen mocht doen. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor dat u bij ziekte van een van uw dochters enkel samen met uw echtgenoot uw kind naar een dokter zou hebben kunnen brengen (CGVS, eerste gehoor, p. 7). Gedurende uw tweede gehoor beweerde u geheel anders dat uw echtgenoot u de toelating gaf uw ziek kind zelf naar de dokter te brengen (CGVS, tweede gehoor, p. 5). Verder verklaarde u tijdens uw eerste gehoor dat u van uw echtgenoot bij ziekte niet alleen naar een dokter mocht gaan (CGVS, eerste gehoor, p. 7). Gedurende uw tweede gehoor beweerde u geheel anders dat u van uw echtgenoot alleen naar de dokter mocht gaan (CGVS, tweede gehoor, p. 5).

Dient tevens aangestipt dat u tijdens uw eerste gehoor voor het CGVS verklaarde dat u aan uw echtgenoot de scheiding zou hebben aangevraagd toen een van uw dochters ongeveer drie à vier jaar

oud zou zijn geweest (CGVS, eerste gehoor, p. 8). Gedurende uw tweede gehoor beweerde u geheel anders uw echtgenoot om een scheiding te hebben gevraagd toen uw oudste dochter zeven en de jongste zes jaar oud was, dus circa 2008 (CGVS, tweede gehoor, p. 5).

Vervolgens verklaarde u tijdens uw eerste gehoor voor het CGVS dat u een jaar voor uw vertrek uit Tunesië in september 2012 klacht had neergelegd bij de politie en er de echtscheiding te hebben gevraagd (CGVS, eerste gehoor, p. 8). Gedurende uw tweede gehoor beweerde u geheel anders dat uw klacht bij de politie dateert van drie à vier jaar voor uw vertrek uit uw land van herkomst. U zou hierna niet meer naar de politie zijn gestapt (CGVS, tweede gehoor, p. 6).

Tevens legde u tegenstrijdige verklaringen af vergeleken met uw verklaringen in uw vragenlijst van het CGVS (toegevoegd aan het administratief dossier) opgetekend door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Zo verklaarde u in uw vragenlijst dat R.(...)G.(...), uw schoonbroer, een politieagent zou zijn (vragenlijst CGVS, dd. 14/09/2012, p. 3). Voor het CGVS beweerde u geheel anders dat R.(...)G.(...) rechter en voorzitter is van de rechtbank van Soussa (CGVS, eerste gehoor, p. 8). Tijdens uw tweede gehoor voor het CGVS beweerde u dan weer dat nog voor uw vertrek uit Tunesië R.(...)G.(...) als rechter werkte voor de rechtbank van de regio Sfax. Hiervoor zou hij als voorzitter van de rechtbank van Soussa hebben gewerkt (CGVS, tweede gehoor, p. 6).

Vervolgens verklaarde u in uw vragenlijst dat R.(...)G.(...) uw echtgenoot zou hebben verteld dat hij niet van u mocht scheiden. Hij zou ermee gedreigd hebben zijn invloed als politieagent aan te wenden om een mogelijke echtscheidingsaanvraag van uw echtgenoot bij de rechtbank stop te zetten (vragenlijst CGVS, dd. 14/09/2012). Tijdens uw eerste gehoor voor het CGVS verklaarde u geheel anders dat uw schoonbroer uw echtgenoot zou hebben willen dwingen van u te scheiden maar dat uw echtgenoot hiermee niet akkoord zou zijn gegaan. Uw echtgenoot zou enkel klacht tegen u hebben ingediend (CGVS, eerste gehoor, p. 9).

Verder verklaarde u in uw vragenlijst van het CGVS dat uw echtgenoot na uw vertrek uit Tunesië een aanvraag tot echtscheiding heeft ingediend bij de rechtbank in Tunesië (vragenlijst CGVS, dd. 14/09/2012, p. 3). Tijdens uw eerste gehoor voor het CGVS beweerde u geheel anders dat uw echtgenoot niet de scheiding heeft aangevraagd maar enkel een klacht tegen u zou hebben ingediend voor verlating van de echtelijke woonst en de uitreis van een van zijn dochters zonder zijn toestemming (CGVS, eerste gehoor, p. 9). Voorts verklaarde u in uw vragenlijst van het CGVS een maand voor uw vertrek uit Tunesië in september 2012 naar uw vriendin te zijn gevlucht die uw vlucht uit Tunesië zou hebben geregeld met een smokkelaar (vragenlijst CGVS, dd. 14/09/2012, p. 3). Tijdens uw eerste gehoor voor het CGVS beweerde u geheel anders vier dagen voor uw vertrek uit Tunesië bij deze vriendin te zijn ingetrokken. U zou vier dagen bij haar hebben verbleven (CGVS, eerste gehoor, p. 10). Tijdens uw tweede gehoor beweerde u dan weer dat uw verblijf bij deze vriendin zeven dagen zou hebben geduurd (CGVS, tweede gehoor, p. 7).

U sprak zich omtrent deze vriendin ook tegen. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor voor het CGVS dat ze uw smokkelaar zou hebben leren kennen via haar vriendin (CGVS, eerste gehoor, p. 10). Gedurende uw tweede gehoor voor het CGVS beweerde u geheel anders dat ze de smokkelaar zou kennen omdat hij reeds een verwant van haar het land zou hebben buiten gesmokkeld (CGVS, tweede gehoor, p. 7).

Tevens verklaarde u tijdens uw eerste gehoor voor het CGVS dat u bij uw vlucht uit uw echtelijke woning uw handtas had meegenomen waar toevallig uw paspoort en dat van uw dochter M.(...) zouden hebben gelegen. Het paspoort van uw andere dochter M.(...)k zou niet in uw handtas hebben gelegen omdat uw echtgenoot het document er eerder uit zou hebben gehaald voor de aanvraag van een geboortakte voor M.(...)k om haar in te schrijven op school (CGVS, eerste gehoor, p. 10). Gedurende uw tweede gehoor beweerde u geheel anders uw paspoort en dat van M.(...) –die in uw handtas staken op vraag van uw vriendin te hebben meegenomen bij uw vlucht uit uw echtelijke woonst. U zou het paspoort van uw dochter M.(...)k, dat ook in uw handtas lag, er zelf uit hebben gehaald en thuis hebben achtergelaten (CGVS, tweede gehoor, p. 7).

Bovenstaande bedrieglijke verklaringen die de kern van uw asielrelaas raken zijn zo flagrant dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden gedwongen uithuwelijking en mishandelingen door uw echtgenoot.

Overigens is het zeer merkwaardig dat u na meer dan 10 jaar lang te zijn mishandeld door uw echtgenoot geen enkel medisch document uit Tunesië kon voorleggen ter staving van dit huiselijk geweld. Dat u zich pas na aankomst in België medisch heeft laat onderzoeken is dan ook zeer opmerkelijk. Daarenboven kan uit uw voorgelegde medische verslag dd. 04/07/2013 niet worden afgeleid of u uw lichamelijke letsels heeft opgelopen in de door u opgegeven omstandigheden. Dat een arts, in dit geval een huisarts, vaststelt dat haar fysieke en psychologische klachten compatibel zijn met uw verklaringen van mishandeling, heeft slechts een beperkte bewijswaarde. Een arts kan immers nooit met zekerheid stellen wat de omstandigheden zijn waarin mentale en fysieke blessures zijn opgelopen. Met betrekking tot het attest van de psycholoog van Sampa dd. 26 juni 2013 dat u voorlegde dient opgemerkt dat ook deze is opgesteld op basis van uw eigen verklaringen. Ook met betrekking tot dit attest dient te worden gesteld dat een psycholoog niet met zekerheid kan uitspreken wat de omstandigheden waren waarin psychische problemen zijn ontstaan. Bovendien blijkt dat de inhoud van dit verslag afwijkt van uw verklaringen op het CGVS. Zo vermeldt u in het verslag van de psycholoog door uw vader op 16 jarige leeftijd te zijn uitgehuwelijkt. Uw vader zou fraude hebben gepleegd door uw werkelijke leeftijd te verhogen tot de in Tunesië meerderjarige leeftijd van 17 jaar opdat u volgens de wettelijke minimumleeftijd zou kunnen trouwen (zie psychologisch attest Sampa, dd. 26 juni 2013 toegevoegd aan het administratief dossier). Gedurende uw tweede gehoor voor het CGVS beweerde u geheel anders in Tunesië op uw werkelijke leeftijd van 18 jaar te zijn gehuwd (CGVS, tweede gehoor, p. 4).

Tevens dient vastgesteld dat uw verklaringen in het psychologisch attest geen uitspraak wordt gedaan over cognitieve problemen. De gestelde diagnose werpt geen ander licht op de bovenstaande beoordeling van uw asielmotieven. Immers, na analyse van het gehoorverslag dient vastgesteld dat u op tal van aspecten concrete informatie die correct is gesitueerd in tijd en ruimte wist op te geven. Er kan dan ook worden aangenomen dat u in staat was op zelfstandige en functionele wijze verklaringen af te leggen. Daarenboven dient erop gewezen te worden dat u op geen enkele moment aangaf niet in staat te zijn geweest de gehoren voor het CGVS verder te zetten. Het attest kan de geloofwaardigheid van uw verklaringen dan ook niet herstellen.

Dient tevens aangestipt dat u omtrent uw identiteitsdocumenten en reisweg evenzeer bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd die de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag verder ondergraven. U legt slechts een kopie neer van uw identiteitskaart. Bovendien blijkt dat uw verklaringen over de reden waarom u niet over het origineel beschikt, inconsistent zijn. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor voor het CGVS samen met Samir, uw broer uit Frankrijk, naar de Tunesische ambassade in België te zijn gestapt voor aanvraag van uw geboorteakte. Na afloop zou uw broer vergeten hebben om uw identiteitskaart aan u terug te geven en naar Frankrijk zijn teruggekeerd (CGVS, eerste gehoor, p. 1). Gedurende uw tweede gehoor beweerde u geheel anders dat niet uw broer maar A.(...) S.(...), de persoon die u in België seksueel zou hebben aangerand, met u naar de Tunesische ambassade is gegaan. Deze zou dan uw identiteitskaart na het bezoek bij de ambassade van u hebben afgenomen. Daarvoor zou u het document steeds bij u hebben gehad (CGVS, tweede gehoor, p. 1, 2).

Omtrent uw paspoort en dat van uw dochter M.(...), verklaarde u tijdens uw eerste gehoor voor het CGVS dat uw Tunesisch paspoort in Tunesië verlopen zou zijn geweest. Hierdoor zou u drie maanden voor uw vertrek uit uw land van herkomst uw paspoort hebben verlengd (CGVS, eerste gehoor, p. 2). Gedurende uw tweede gehoor beweerde u geheel anders dat uw paspoort anderhalf à twee jaar voor uw vertrek uit Tunesië in september 2012 nog valabel was. U zou het sindsdien niet meer hebben verlengd (CGVS, tweede gehoor, p. 3). Uit het paspoort dat u na uw tweede gehoor is komen voorleggen, blijkt dan weer dat het dateert van 21 augustus 2011, met andere woorden een jaar voor uw vertrek. Met betrekking tot het paspoort van uw dochter M.(...) verklaarde u dat u en uw echtgenoot het zijn gaan aanvragen toen M.(...) zes was, wat zou willen zeggen dat dit in 2008 was (CGVS eerste gehoor p.2, tweede gehoor p.3). Uit haar paspoort blijkt echter dat het op ongeveer gelijktijdig met het uwe is uitgegeven, zijnde op 7 september 2011. Vervolgens moet worden opgemerkt dat u, die geen huwelijksakte voorlegt, verklaart dat de huwelijksakte, of toch minstens een kopie ervan, in het opvangcentrum hier in België ligt (CGVS eerste gehoor p.4, 6). Tijdens het tweede gehoor verklaart u vreemd genoeg dat u niet zeker bent of uw huwelijksakte in België ligt (CGVS tweede gehoor p.4). Aangezien u uw asielaanvraag baseert op motieven die voortvloeien uit uw beweerde huwelijk, is het zeer opmerkelijk dat u dan eens wel, dan eens niet weet of uw huwelijksakte, of minstens een kopie ervan, bij u in België ligt.

Tot slot verklaarde u thans niet naar Tunesië te kunnen terugkeren uit vrees voor eerwraak door uw familie omdat u in België overspel zou hebben gepleegd met S.(...)A.(...). U zou hierdoor bij terugkeer door de Tunesische autoriteiten ook in de gevangenis worden opgesloten.

Echter, hierbij moet het CGVS vaststellen dat er twijfels zijn gerezen aan de oprechtheid van uw verklaringen als zou S.(...)A.(...) u gedwongen hebben een (seksuele) relatie met hem te hebben. Zo is het opmerkelijk dat u die in uw proces verbaal opgesteld door de politie in Woluwe-Saint-Lambert dd. 20/11/2013 verklaarde omstreeks februari 2013 ongeveer na vijf maanden verblijf in het Klein Kasteeltje (opvang sinds half september 2012) onder verdoving door S.(...)A.(...) te zijn verkracht geen melding heeft gemaakt van uw problemen met S.(...)A.(...) incident tijdens uw eerste gehoor voor het CGVS welke later plaatsvond op 9 juli 2013 (CGVS gehoorverslag, eerste gehoor). Meer nog, u gaf deze persoon op als zijnde uw broer die u uit Frankrijk bezocht en u vergezeld heeft naar de Tunesische ambassade om u bij te staan bij uw aanvraag van uw geboorteakte (CGVS, eerste gehoor, p. 1). Dat u hierover zou hebben gezwegen omdat S.(...)A.(...) ermee gedreigd zou hebben de cd met opnames van zijn misbruik aan uw familie te versturen kan moeilijk overtuigen. Temeer daar u hem als uw eigen broer heeft opgegeven. Daarenboven stelde u in uw proces verbaal van de politie na uw verhuis naar het opvangcentrum 'Centre d'Accueil de Pétilon' op 3 oktober 2013 alle contact met S.(...)A.(...) te hebben verbroken. Desondanks heeft u nog tot 10 december 2013 gewacht om het (seksueel) misbruik door S.(...)A.(...) middels een klachtbrief (toegevoegd aan het administratief dossier) aan het CGVS bekend te maken.

Dient vervolgens aangestipt dat u verklaarde dat S.(...)A.(...) van uw seksueel misbruik opnames zou hebben gemaakt waarvan hij een cd zou hebben verstuurd aan uw ex-man en familie binnen en buiten Tunesië (CGVS, tweede gehoor, p. 8-9). De rechter in Tunesië die de cd van uw ex-man zou hebben ontvangen zou op basis hiervan de echtscheiding hebben uitgesproken op grond van overspel. Echter, vooreerst dient opgemerkt dat u met betrekking tot deze cd tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd vergeleken met uw verklaringen in uw proces-verbaal van de politie. Zo verklaarde u voor het CGVS de cd in uw laptop te hebben opgeslagen en bewaard (CGVS, tweede gehoor, p. 8). In uw proces-verbaal verklaarde u daarentegen de cd eigenhandig te hebben vernietigd (proces verbaal van de politie, dd. 20/11/2013 toegevoegd aan het administratief dossier). Vervolgens verklaarde u voor het CGVS dat de cd in het bezit zou zijn van de politie in België (CGVS, tweede gehoor, p. 8-9). Echter, uit het proces verbaal kan geenszins worden afgeleid dat de politie over een cd van u beschikt. In ieder geval kon u de cd niet voorleggen.

Verder dient opgemerkt dat u in uw proces-verbaal verklaarde dat S.(...)A.(...) pas na uw verhuis op 3 oktober 2013 naar het opvangcentrum 'Centre d'Accueil de Pétilon' de controversiële cd naar uw ex-man en familie binnen en buiten Tunesië heeft verstuurd (proces-verbaal opgesteld door de politie Montgomery, dd.20/11/2013, p. 4). Echter, uit de door u voorgelegde geboorteakte blijkt dat de rechter in Tunesië ruim eerder op 5 februari 2013 u, in uw afwezigheid, uit de echt heeft gescheiden. Aldus kan er geen geloof worden gehecht aan uw bewering als zou de rechtbank in Tunesië uw echtscheiding pas hebben uitgesproken nadat uw ex-man de door S.(...)A.(...) ontvangen cd aan de rechter heeft voorgelegd (CGVS, tweede gehoor, p. 8-9).

Tegen het licht van voorgaande bevindingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaring als zou u door de rechter in Tunesië uit de echt zijn gescheiden op grond van overspel (CGVS, tweede gehoor, p. 8-9). Evenmin kan u overtuigen dat u bij terugkeer door de Tunesische autoriteiten te zullen worden gedetineerd voor overspel (CGVS, tweede gehoor, p. 8-9).

U stelde ook dat S.(...)A.(...) uw reputatie zou hebben beklad door intieme foto's van u en hem en uw medische documenten van uw abortus in België op uw Facebook account te plaatsen. Hierdoor zou uw familie in en buiten Tunesië van dit alles op de hoogte zijn en u hebben verstoten. U zou hierdoor uit vrees voor eerwraak niet naar uw land van herkomst kunnen terugkeren (CGVS, tweede gehoor, p. 8-9).

Echter, u kon bovenvermelde niet staven door enige print van uw Facebook-pagina. Ook uit het procesverbaal van de politie kan niet worden afgeleid dat de politie dergelijke info op uw account heeft bespeurd. Het betreft louter uw eigen verklaringen.

Uit bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten tot de ongeloofwaardigheid van uw asielaanvraag. U heeft onvoldoende persoonlijke en concrete elementen aangevoerd die wijzen op een persoonsgerichte en systematische vervolgingsvrees in de zin van de Conventie van Genève of zoals

bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bijgevolg heeft u niet aannemelijk kunnen maken een vluchteling in de zin van deze Conventie te zijn.

Uw voorgelegde familieboekje, geboorteakte met vermelding dat u op 5 februari 2013 uit de echt bent gescheiden en kopies van uw paspoort en deze van uw dochter M.(...) bewijzen weliswaar wel uw identiteit en afkomst uit Tunesië en uw burgerlijke status, welke niet ter discussie worden gesteld, maar vermogen bovenstaande appreciatie niet in gunstige zin te wijzigen. Het medisch attest d.d. 8/11/2013 stelt vast dat u in het verleden een breuk hebt opgelopen, doch doet geen uitspraak over de omstandigheden waarin u deze breuk heeft opgelopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), en het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen, wijst verzoekster erop dat zij medische en psychologische attesten heeft bijgebracht ter ondersteuning van haar asielaanvraag en stelt dat uit het medisch attest van dr. M. blijkt dat haar littekens compatibel zijn met haar verklaringen. Dit attest kan volgens verzoekster, op zijn minst, bewijzen dat zij het slachtoffer was van mishandelingen. Het Commissariaat-generaal geeft overigens geen andere verklaring voor de aanwezigheid van deze littekens op haar lichaam. In een psychologisch rapport van SAMPA (opgesteld door L. B., psycholoog, d.d. 26 juni 2013) wordt aan het Commissariaat-generaal gemeld dat het gehoor voor verzoekster zeer traumatisch zou zijn. Verzoekster meent dat deze attesten haar psychische kwetsbaarheid bevestigen en de incoherenties in haar verklaringen kunnen uitleggen en verwijst in dit verband naar het arrest *R.J. tegen Frankrijk* van 19 september 2013 (n°10466/11) van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens en naar rechtspraak van deze Raad.

Verzoekster voert vervolgens aan dat zij ter ondersteuning van haar asielaanvraag een PV van 20 november 2013 heeft neergelegd. Zij stelt dat zij tijdens haar gehoor bij de politie zeer precieze verklaringen heeft afgelegd over haar verkrachting en mishandelingen door S. A. M. en dat zij deze elementen, middels Facebook en audiobERICHTEN van die persoon op haar telefoon, heeft bewezen aan het Commissariaat-generaal. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat het Commissariaat-generaal zich heeft geïnformeerd over het onderzoek bij de politie en de gevolgen van haar klacht. Verzoekster voert verder aan dat zij beschaamd was en bijgevolg hierover niet gesproken had met de maatschappelijke assistenten of de Protection Officer tijdens haar eerste gehoor.

Tijdens dit gehoor bij de politie, heeft verzoekster ook verklaard dat zij een moment die man had voorgesteld als haar broer. Dit komt overeen met haar verklaringen dat zij naar de ambassade is geweest met die man en niet met haar broer, zoals eerder uitgelegd.

De andere tegenstrijdigheden die door de verwerende partij werden vermeld kunnen luidens verzoekster uitgelegd worden door haar zeer zwakke psychologische toestand, die het gevolg is van het huiselijke geweld en haar verkrachting door S..

Verder geeft verzoekster aan dat de verwerende partij de situatie van haar dochter, M. G., niet heeft geanalyseerd terwijl zij ook asiel heeft aangevraagd als vertegenwoordiger van haar dochter. Zij verwijst hiertoe naar de bijlage 26 gevoegd bij het verzoekschrift. Tevens voegt verzoekster een attest van het PMS van Auderghem (d.d. 2 april 2015) op naam van haar dochter, M. G. I. bij haar verzoekschrift (stuk 3), waaruit blijkt dat haar dochter psychisch lijdt onder de situatie. Zij verklaart dat zij ook door haar vader mishandeld werd.

2.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een attest uitgaande van Centre PMS spécialisé d' Auderghem d.d. 2 april 2015 voor de dochter van verzoekster, M.G.I. en de bijlage 26 in hoofde van verzoekster en haar dochter M.G.

2.1.3. Middels een aanvullende nota neergelegd ter terechtzitting worden de volgende documenten ter kennis gebracht: een persoonlijk relaas van verzoekster, het psychologisch en medisch rapport van dr. I.

M., samen met het verslag van de behandelende psychologe mevr. L. B., en een reisadvies met betrekking tot Tunesië.

2.2.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag geweigerd omdat (i) verzoekster bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd over de kern van haar asielrelaas waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan haar voorgehouden gedwongen uithuwelijking en mishandelingen door haar echtgenoot, (ii) zij geen enkel medisch document uit Tunesië kon voorleggen ter staving van dit huiselijk geweld, (iii) zij ook omtrent haar identiteitsdocumenten en reisweg bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd, en (iv) er geen geloof kan gehecht worden aan de beweringen als zou zij niet naar Tunesië kunnen terugkeren uit vrees voor ertwraak door haar familie omdat zij overspel zou gepleegd hebben en zij door de Tunesische autoriteiten omwille hiervan in de gevangenis zou worden opgesloten, gelet op de tegenstrijdige verklaringen, de hiaten in haar relaas met betrekking tot de (seksuele) relatie met S.A. en het gegeven dat zij dit alles niet weet te staven met enige documenten.

2.2.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 6 maart 2015, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat verzoekster er niet in slaagt een gepronounced vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de

vluchtelingenconventie aan te tonen. Gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, is de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters asielrelaas.

2.4.1. Wat betreft de door verzoekster bijgebrachte medische attesten, zijnde het psychologisch en medisch rapport van dr. I. M. d.d. 4 juli 2013 en het verslag van de behandelende psychologe mevr. L. B. d.d. 26 juni 2013 (de medische attesten neergelegd ter terechtzitting betreffen dezelfde attesten als deze die verzoekster had bijgebracht bij het Commissariaat-generaal), beklemtoont de Raad dat, ofschoon hierin geattesteerd wordt dat de fysieke en psychologische klachten van verzoekster compatibel zijn met haar verklaringen van mishandeling, deze rapporten geen sluitend bewijs zijn voor de omstandigheden waarin een verzoekster haar verwondingen of psychische aandoeningen heeft opgelopen. Een arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen of psychische aandoeningen, maar hij kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen of waarvan de psychische toestand het gevolg is.

Inzoverre verzoekster hiertoe verwijst naar het arrest *R.J. tegen Frankrijk*, van 19 september 2013, nr. 10466/11 van het EHRM, wijst de Raad er op dat uit voormeld arrest kan worden afgeleid dat indien dat bewijsmiddel een sterke aanwijzing vormt dat de gestelde onmenselijke behandeling in het land van herkomst of bestendig verblijf het letsel van de asielzoeker heeft veroorzaakt, dat de betrokken staat ertoe kan verplichten om nader onderzoek naar dat bewijsmiddel te laten verrichten om twijfel weg te nemen over het risico dat de asielzoeker na uitzetting naar het desbetreffende land wordt onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Of dat bewijsmiddel tot nader onderzoek noopt, moet de staat beoordelen in het licht van de gestaafde dan wel geloofwaardig te achten persoonlijke situatie van de asielzoeker en tegen de achtergrond van de algemene situatie in het desbetreffende land (*cf.* § 53 t/m 56 van het arrest R.C. tegen Zweden, van 9 maart 2010, nr. 41827/07, § 41 t/m 44 van het arrest D.N.W. tegen Zweden, van 6 december 2012, nr. 29946/10, § 62 van het arrest I. tegen Zweden, van 5 september 2013, nr. 61204/09, en § 39 t/m 42 van het arrest R.J. tegen Frankrijk, van 19 september 2013, nr. 10466/11 (www.echr.coe.int). Dat andere onderdelen van het asielrelaas ongeloofwaardig zijn, hoeft niet in de weg te staan aan het ontstaan van voormelde verplichting, in het bijzonder niet indien op het lichaam van de asielzoeker significante littekens of verwondingen zichtbaar zijn, deze littekens of verwondingen stroken met zijn stelling dat autoriteiten van het desbetreffende land hem onmenselijk hebben behandeld, deze stelling bevestiging vindt in betrouwbare algemene informatie over dat land en uit deze informatie ook kan worden afgeleid dat autoriteiten van dat land personen als de asielzoeker na terugkeer mogelijk aan een onderzoek onderwerpen en zij tijdens dat onderzoek onmiddellijk van de littekens of verwondingen op de hoogte kunnen raken (*cf.* § 67 t/m 69 van voormeld arrest I. tegen Zweden, § 39 en 42 van voormeld arrest R.J. tegen Frankrijk en § 66 en 72 van het arrest Z.M. tegen Frankrijk, van 14 november 2013, nr. 40042/11 (www.echr.coe.int). Voor het ontstaan van voormelde verplichting is ook van belang of de asielzoeker nog ander bewijsmateriaal heeft overgelegd ter staving van zijn betoog dat hij na uitzetting naar het desbetreffende land zal worden onderworpen aan een behandeling in strijd met voormeld artikel (*cf.* § 40 t/m 43 van het arrest MO.M. tegen Frankrijk, van 18 april 2013, nr. 18372/10, en § 77 t/m 79 van voormeld arrest Z.M. tegen Frankrijk (www.echr.coe.int).

In casu dient te worden opgemerkt dat de omstandigheden waarin verzoekster haar verwondingen en psychologische problemen zou hebben opgelopen volgens de neergelegde medische rapporten gebaseerd zijn op de verklaringen van verzoekster. Volgens deze verklaringen zou verzoekster in haar land van herkomst slecht zijn behandeld en mishandeld door haar echtgenoot. Er dient evenwel te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing op omstandige wijze wordt uiteengezet waarom de door verzoekster aangehaalde problemen – haar gedwongen huwelijk en de mishandelingen door haar echtgenoot – niet geloofwaardig zijn. De omstandigheden waarin verzoekster, naar haar zeggen, haar verwondingen en psychologische problemen zou hebben opgelopen zijn ongeloofwaardig, zodat bezwaarlijk kan worden aangenomen dat de in de medische rapporten geschetste bevindingen hun grond zouden vinden in de door verzoekster aangehaalde feiten die zich in haar land van oorsprong zouden hebben voorgedaan. Bovendien is het frappant te moeten vaststellen dat de inhoud van het psychologisch verslag d.d. 26 juni 2013 afwijkt van verzoeksters verklaringen op het Commissariaat-generaal. Zo vermeldt verzoekster in het verslag van de psycholoog door haar vader op 16-jarige leeftijd te zijn uitgehuwelijkt. Haar vader zou fraude hebben gepleegd door haar werkelijke leeftijd te verhogen tot de in Tunesië meerderjarige leeftijd van 17 jaar opdat zij volgens de wettelijke minimumleeftijd zou kunnen trouwen. Gedurende het tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal

beweerde verzoekster geheel anders in Tunesië op haar werkelijke leeftijd van 18 jaar te zijn gehuwd (gehoorverslag 25 november 2014, 4).

De Raad, samen met verweerder, onderkent de ernst van de in de medische rapporten geschetste medisch-psychologische problemen van verzoekster, doch is van oordeel dat, gelet op de onbetwiste vaststellingen in de bestreden beslissing, deze rapporten geen bewijs zijn van de door verzoekster beweerde ondergane mishandeling in haar land van herkomst, Tunesië. Verzoekster kan dan ook bezwaarlijk volhouden dat deze rapporten een duidelijke indicatie vormen van de door haar ondergane mishandeling in Tunesië. Zoals alle documenten, hebben ook deze medische rapporten een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen deze medische rapporten evenwel niet de geloofwaardigheid van het ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

De Raad onderstreept nog dat de door verzoekster aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is.

In het licht van voorgaande beschouwingen is de Raad bijgevolg van oordeel dat het medisch attest en het psychologisch rapport niet noopt tot nader onderzoek. Vermits verzoekster nalaat geloofwaardige verklaringen af te leggen over de omstandigheden waarin zij haar verwondingen en littekens heeft opgelopen, laat zij noch het Commissariaat-generaal noch de Raad toe kennis te nemen van de ware toedracht van deze omstandigheden. Van een schending van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet is derhalve geen sprake.

2.4.2. Verzoeksters bewering als zou zij dit via Facebook en audiobERICHTEN van die persoon op haar telefoon hebben bewezen, mist feitelijke grondslag. Verzoekster heeft immers tot op heden geen afdoende begin van bewijs neergelegd aangaande haar beweerde problemen met S. A., zoals de cd die deze laatste aan verzoeksters ex-man en haar familie binnen en buiten Tunesië zou hebben bezorgd en/of een afprint van de Facebook-pagina waarop hij foto's van hen beiden en medische documenten met betrekking tot verzoeksters abortus in België zou hebben geplaatst.

De Raad benadrukt in dit verband dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle essentiële elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker die elementen die de directe aanleiding van zijn vertrek of vlucht uit zijn land van herkomst zouden geweest zijn. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het begin van de eerste asielprocedure, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Het verwijt dat de commissaris-generaal *in casu* geen onderzoeksdaden heeft verricht is dan ook niet dienstig. De Raad benadrukt dat de bewijslast in beginsel berust bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van het relaas en dat er in hoofde van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts sprake is van een onderzoeksplicht wanneer de asielzoeker heeft voldaan aan de op hem rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot een beslissing die krachtens de artikelen 57/6 tot en met 57/6/3 van de vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon op basis van het geheel van de vaststellingen dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing op goede gronden besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters verklaringen met betrekking tot de verkrachting en chantage door S.A.. Er bestaat trouwens geen enkele rechtsregel die de commissaris-generaal oplegt om onderzoeksdaden te stellen zoals zich informeren over het onderzoek bij de politie en de gevolgen van de klacht van verzoekster.

Waar verzoekster verder aanvoert dat schaamte haar ervan weerhield haar problemen met S. A. ter sprake te brengen tijdens haar eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal, overtuigt zij geenszins. De Raad wijst er samen met verweerder in zijn verweernota op dat de behandeling van een asielaanvraag in vertrouwen geschiedt en schaamte geen reden kan zijn om in een confidencieel gesprek een dergelijk belangrijk element in het asielrelaas te verzwijgen voor de asielinstanties. Van verzoekster werd bovendien niet verwacht dat zij hierop uitvoerig zou ingaan, wel kon worden verwacht dat zij hiervan minstens melding zou hebben gemaakt tijdens haar eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal d.d. 9 juli 2013. Bovendien is het bevreemdend dat verzoekster tijdens haar eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal deze persoon opgaf als zijnde haar broer, die haar vanuit Frankrijk had bezocht en vergezeld naar de Tunesische ambassade om haar bij te staan bij de

aanvraag van haar geboorteakte (gehoorverslag van 9 juli 2013, 1). Indien S. A. verzoekster daadwerkelijk tot een (seksuele) relatie zou hebben gedwongen en schaamte haar ervan zou hebben weerhouden dit eerder te melden aan de asielinstanties, maakt verweerder terecht de opmerking waarom verzoekster dan deze persoon heeft opgegeven als zijnde haar broer. Verzoekster biedt hier geen aannemelijke verklaring voor.

In de mate verzoekster de andere in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden wijt aan haar zwakke psychologische toestand, stelt de Raad vast dat uit de door haar neergelegde medische rapporten niet kan worden afgeleid dat de mentale gezondheidstoestand van verzoekster haar ervan zou weerhouden om geloofwaardige verklaringen af te leggen, ontdaan van incoherenties en dat haar mentale of psychische gemoedstoestand van die aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van haar asielaanvraag zodat de vastgestelde onwetendheden, tegenstrijdigheden en omissies onverkort overeind blijven. Bovendien blijkt uit een analyse van de gehoorverslagen dat verzoekster over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om haar asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Verzoekster wist immers op tal van aspecten concrete informatie te geven die correct gesitueerd is in de tijd en ruimte. Van verzoekster mag dan ook verwacht worden dat zij tijdens de asielprocedure eenduidige verklaringen aflegt over de feiten die de essentie uitmaken van haar asielrelaas en de aanleiding waren tot haar vertrek uit haar land van herkomst.

2.4.3. Waar verzoekster aanvoert dat haar dochter een vrees voor vervolging heeft ten opzichte van haar vader, die door de commissaris-generaal, niet geanalyseerd werd – zij vreest voor een terugkeer omdat zij ook door haar vader werd mishandeld – en verwijst naar een attest van het PMS van Auderghem (d.d. 2 april 2015) op naam van haar dochter gevoegd bij haar verzoekschrift (stuk 3), waaruit blijkt dat haar dochter psychisch lijdt onder de situatie, dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoekster eraan voorbijgaat dat haar asielrelaas door het Commissariaat-generaal ongeloofwaardig werd bevonden. Behoudens de verwijzing naar een ongeloofwaardig bevonden asielrelaas, brengt verzoekster geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat haar dochter in geval van terugkeer naar hun land van herkomst daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging zou hebben zoals bedoeld in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Daarenboven blijkt uit een lezing van de gehoorverslagen van het Commissariaat-generaal dat verzoekster heeft nagelaten te vermelden dat haar dochter ook door haar ex-man werd mishandeld. Derhalve kan zij het Commissariaat-generaal dan ook niet verwijten dat hij hiermee geen rekening heeft gehouden of hier geen onderzoek naar heeft gevoerd. Verweerder benadrukt in zijn verweernota terecht dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn of haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn of haar asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem of haar de verplichting rust om zijn of haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure.

2.4.4. De opgetekende verklaringen van verzoekster neergelegd middels een aanvullende nota ter terechtzitting vermogen, gelet op het gebrek aan objectieve bewijswaarde ervan, geen afbreuk te doen aan voorgaande vaststellingen.

2.4.5. Voor het overige komt verzoekster in wezen niet verder dan het louter volharden in de door haar uiteengezette vluchtmotieven, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoekster dan ook niet vermag de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas te herstellen, noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

2.5. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het vluchtrelaas van verzoekster niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.6.1. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, toont verzoekster evenmin aan dat zij wordt vervolgd of geïsoleerd door haar autoriteiten of derden en dat zij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in haar hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin

van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Betreffende het reisadvies neergelegd ter terechtzitting, wijst de Raad er op dat een negatief reisadvies gericht ten aanzien van toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een bepaald land of die niet van een bepaalde regio in dit land afkomstig zijn, niet zonder meer kan worden doorgetrokken voor personen zoals verzoekster die wel deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn. Het reisadvies waarnaar verzoekster verwijst, is irrelevant daar het niet slaat op verzoeksters concrete situatie, doch slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land.

2.6.2. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Immers, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Tunesië, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in vornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, wat *in casu* niet het geval is.

Uit de aan het administratief dossier gevoegde informatie (COI Focus “*Tunesië - De actuele veiligheidssituatie*” d.d. 14 maart 2014) blijkt dat er in Tunesië actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en dat er aldus actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Tunesië subsidiaire bescherming toe te kennen.

Verzoekster brengt geen gegevens bij waaruit zou kunnen blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn. Het door verzoekster bijgebrachte reisadvies geeft immers slechts een algemene situatieschets weer voor bezoekers van het betrokken land en niet te beschouwen is als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen. Bovendien blijkt hieruit geenszins dat er in Tunesië een binnenlands gewapend conflict aan de gang is en dat de in het administratief dossier gevoegde informatie, die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, foutief is.

2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens deze interviews kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.8. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig september tweeduizend door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN ,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS